

Syv og firſindstyvende Møde.

Mandagen den 22de Februar 1897, Kl. 1.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Eneſte Behandling af Forſlag til Lov om Tillæg til Lov af 11te Februar 1863 om Begunstigelſer i Henſeende til Brugen af ſtemplet Papir.

(Lovforſlaget findes i Tillæg C., Udvalgets Erklæring i Tillæg B.)

Der var intet Endringsforſlag ſtillet.

Lovforſlaget ſom Helhed ſattes under Forhandling.

Ordføreren (A. Nielsen): Som det fremgaar af Finansudvalgets Erklæring, indſtilles dette Forſlag til uſorandret Vedtagelſe, jaaledes ſom det foreligger i Landſtingets Afſattelſe. Lovforſlaget er, ſom ærede Medlemmer ville have lagt Mærke til, oppe i Landſtinget kun undergaaet en formel Forandring, ikke paa nogen Maade en reel Forandring. Man har i Landſtinget ment, at det ſkulde være nødvendigt at indſætte i Loven, at for ſaa vidt Laantageren i ſamme Sparekaſſe eller Bank har forſkellige Kautionslaan, hvis ſamlede Sum ikke overſtiger 500 Kr., er det, at diſſe ſkulde være ſtempeſfri. Landſtinget har fundet det nødvendigt at betone, at det ſkulde være i ſamme Sparekaſſe eller Bank for at tydeliggøre Sagen. Der kan jo tvivſtes pro et contra om, hvorvidt der var Blads for Tvivl om, hvad Meningen tidligere var. Vi have ikke ment, at der var Blads for nogen Tvivl, men naar Landſtinget har fundet det rigtigt at underſtrege dette, kan der ſelvfølgelig ikke gøres nogen begrundet Indvending derimod. I Realiteten er Forſlaget alſaa det ſamme. Derfor har Finansudvalget vedtaget at indſtille Forſlaget uſorandret til Vedtagelſe i den af Landſtinget vedtagne Afſattelſe, og det er denne Indſtilling, ſom jeg paa Finansudvalgets Begne herved tillader mig at gøre.

Finansministeren (Lüttichau): Jeg har allerede i Landſtinget udtalt, at jeg kunde ſlutte mig til den Redaktion, ſom Lovforſlaget nu har, og da Folketinget nu ogſaa ſluttede ſig til den, har jeg intet yderligere at tilføje. Jeg tror, Sagen er tilſtrækkelig gennemdebatteret paa de forſkellige Stadier, hvor den har været underkaſtet Prøvelſe, og jeg haaber ikke, at der nu ſkal kunne opſtaa Miſforſtaaelſe ved Lovens Fortolkning og Anvendelſe.

N. J. Jensen: Den højtærede Miniſter udtalte, at der nu næppe vilde kunne opſtaa Miſforſtaaelſe i Anledning af dette Lovforſlags Fortolkning. Der er dog et Punkt, ſom jeg ikke er rigtig klar over, og ſom jeg derfor gerne ønskede at høre den højtærede Miniſters Udtalelſe om. Som bekendt ville Banker og Sparekaſſer blive underkaſtede Mulkter, hvis de ikke forſhne Dokumenterne med fornødent Stempel. Nu kan det, ſaavidt jeg ſtanter, efter ſidſte Stykke i Lovforſlaget være tvivlſomt, om de ældre Dokumenter, for ſaa vidt ſom der alſaa ſtiftes Laan ud over de 500 Kr., ſkulde ſtemples i Forhold til hele deres paalydende Værdi eller kun til det Beløb, hvortil de ere nedbragte ved Afdragene. Dette fremgaar ikke ganſke klart af Lovens Beſtemmelſer, idet der ſtaar: „Forøges en Laantagers Kautionsgæld i ſamme Sparekaſſe eller Bank ud over dette Beløb“ — alſaa over 500 Kr. — „bliver det eller de ældre Laanebeviſer inden 3 Uger derefter at forſhne med behørigt Stempel“. Det fremgaar heraf ikke tydeligt, om Dokumenterne ſkulde ſtemples til deres fulde paalydende Værdi eller ikke, og det er det, jeg ønsker at høre den højtærede Miniſters Udtalelſe om for at undgaa Miſforſtaaelſe i den Henſeende. Jeg aner nemlig den højtærede Miniſters Udtalelſer for tilſtrækkelige til at forebygge mulige Miſforſtaaelſer ved Fortolkning af dette Punkt.

Finansministeren (Lüttichau): Der findes en god, gammel Regel ved Fortolkning af Stempelsager, nemlig, at man altid har Statskaſſens Tare for Øje og ſtrækker ſig, ſaa vidt man i ſaa Henſeende tror at kunne gaa. Jeg tror, at naar der her opkaſtes Tvivl paa ny, vil det være rigtigt at holde ſig denne gamle Regel for Øje. Jeg kan ikke udtale mig anderledes i det foreliggende Tilfælde.

Da ikke flere begærede Ordet, ſluttedes Forhandlingen.